

ОСОБЛИВОСТІ ПРИТЯГНЕННЯ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОДАТКОВІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Мета. У статті автором наведено та проаналізовано найбільш типові проблеми, що виникають на практиці в процесі притягнення осіб до адміністративної відповідальності за податкові правопорушення. Мета полягає в науковому осмисленні піднятих питань адміністративного права. Також важливим є привертання уваги до необхідності дотримання найвищих принципів права в діяльності органів влади, у тому числі під час притягнення правопорушників до адміністративної відповідальності.

Методи. Зроблено особливий акцент на реальних справах, тому стаття містить посилання на прийняті українськими судами постанови в цих справах. Також використано інформацію з наукових статей, інших джерел, на які обов'язково є посилання. Завдяки використанню методу аналізу автору вдається розгорнуто висловити власну думку стосовно порушених питань та зробити висновки. Використовується судова практика щодо введення адміністративних санкцій за злочини, передбачені статтями 163-1–163-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Результати. Досліджено проблеми щодо визначення елементів складу адміністративного правопорушення. Частково розкрито тему про належність, допустимість доказів, про процесуальні порушення під час складання протоколу. У тексті згадується про принцип верховенства права, про строки та їх значення в процесі притягнення до адміністративної відповідальності. Це все дало змогу досягти поставленої мети статті.

Висновки. Порушена в публікації проблематика є актуальною, корисною та доступною для розуміння.

Ключові слова: податкове правопорушення, справа про адміністративне правопорушення, адміністративна відповідальність, адміністративне правопорушення, суд, постановова, склад правопорушення, матеріали справи, протокол, проблема, вимога.

Мальований Павло Степанович,
студент II курсу магістратури
юридичного факультету
Тернопільського
національного економічного
університету
pavlo.malovanyy@ukr.net

1. Вступ

Для реалізації різноманітних функцій перед суспільством держава проводить податкову політику, встановлюючи відповідні правові норми. Просто визначити права й обов'язки, перелік податків і зборів та їх ставок недостатньо. Варто зазначити, що у сфері цих відносин також має бути забезпечений належний стан дисциплінованості та правопорядку. Для здійснення ефективної податкової політики має існувати й діяти не менш ефективний механізм легітимного примусу. Під таким примусом розуміється застосування компетентними органами певних заходів впливу на винуватих осіб, тобто притягнення до юридичної відповідальності. Власне, застосування примусу в порядку, визначеному законом, є одним із ключових завдань діяльності відповідних органів держави.

Види юридичної відповідальності за порушення податкового законодавства неодноразово були предметом дослідження в наукових публікаціях і монографіях. Зокрема, найбільше уваги приділялося вивченню фінансових санкцій у сфері оподаткування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Тему адміністративної відповідальності піднімали такі науковці, як В.Т. Білоус, С.Т. Гончарук, О.М. Бандурка, М.П. Кучерявенко, П.В. Мельник, З.М. Будько, М.О. Мацелик та інші.

Метою статті є детальне вивчення порядку й підстав притягнення до адміністративної відповідальності за окремі порушення податкового законодавства, зокрема, шляхом порушення найбільш актуальних і важливих проблем. Чимало з них виникають у процесі притягнення осіб до адміністративної відповідальності за окремі порушення податкового законодавства (про це свідчить судова практика). Власне, на судовій практиці варто акцентувати увагу під час подальшого дослідження цієї теми.

2. Співвідношення податкового правопорушення та адміністративної відповідальності

Поняття «податкове правопорушення» варто розглядати незалежно від виду юридичної відповідальності, у широкому розумінні – як будь-яке винне, протиправне діяння, що посягає на встановлений порядок у сфері оподаткування. Законодавство передбачає за такі діяння не лише застосування фінансових санкцій, а й притягнення до адміністративної чи кримінальної відповідальності (у певних випадках дисциплінарної). Кожна із цих категорій має окрему правову сутність, власну специфіку

застосування, а також власні проблемні питання її реалізації щодо винних осіб. Що стосується адміністративної відповідальності, то вона передбачена статтями 163-1–163-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення. Об'єктом правопорушень, передбачених цими статтями, є суспільні відносини у сфері оподаткування (податкового обліку й аудиту тощо). На нашу думку, саме тому ці діяння варто розуміти одночасно як адміністративні та податкові правопорушення. Мета адміністративної відповідальності – запобігання подальшому вчиненню проступків, які за своєю природою є протиправними й шкідливими. Зокрема, вона полягає також у недопущенні подальшого вчинення вищезгаданих діянь. Адміністративне стягнення, що є її елементом, має не карати, а виховувати особу в дусі поваги до законів і правил, відохочувати від неправомірної поведінки. На думку М.В. Коваліва, Р.В. Кісіль, О.І. Остапенка, адміністративна відповідальність у найзагальнішому плані визначається як вид юридичної відповідальності, що визначає обов'язок суб'єкта зазнавати обмеження або позбавлення державно-владного характеру у зв'язку з вчиненням адміністративного правопорушення. Її визначають як механізм реагування держави на прояв протиправності, що містить матеріально-правові підстави та процесуальний порядок провадження в справах про адміністративні правопорушення (Бортник, Єсімов, 2016).

Однак, як свідчить судова практика, трапляються лише «спроби» боротьби з податковими правопорушеннями шляхом притягнення до адміністративної відповідальності. Матеріали справи про адміністративне правопорушення, зібрані податковими інспекторами, часто є не досить якісними. Це вже є підставою для міських, районних, міськрайонних судів закривати провадження або принаймні повертати справу назад на доопрацювання. Імовірність повторного направлення до суду матеріалів справи є досить невеликою. Існують навіть випадки кількаразового повернення судом однієї справи для «належного оформлення». Відстежувати нові офіційні чи неофіційні дані щодо статистики розгляду судами справ лише за вищезгаданими правопорушеннями неможливо. На жаль, завдяки пошуку в Єдиному реєстрі судових рішень вдається тільки довідатися, що за 2017 р. постанов апеляційних судів налічується понад 300, а постанов судів касаційної інстанції за 2017 р. та 2018 р. за результатами пошуку немає. Недоліки цих справ про притягнення до адміністративної відповідальності за статтями 163-1–163-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення дуже різноманітні, нерідко вони полягають, зокрема, у неправильності визначення суб'єкта правопорушення. Не менш важливо доказати, що особа, на яку складено протокол, займає відповідні посади (тобто є суб'єктом).

Так, у Постанові Червонозаводського районного суду міста Харкова зазначено: «<...> відсутні належні докази на підтвердження зайняття ОСОБА_2 посади директора ТОВ «Харківська панчішно-шкарпеткова фабрика» на час складання протоколу про адміністративне правопорушення (наказ про призначення на посаду), а також документів, у яких визначені функціональні обов'язки, відповідальність директора товариства, що впливає на визначення суб'єкта цього правопорушення» (Червонозаводський районний суд міста Харкова, 2017). Схожа ситуація була в Жовтневому районному суді міста Дніпропетровська, суддя якого закрив аналогічну справу через відсутність суб'єкта правопорушення.

Як бачимо, особливістю притягнення до адміністративної відповідальності є необхідність зібрання інформації для встановлення чи підтвердження особи як суб'єкта правопорушення. Оскільки суб'єктами аналогічних адміністративних правопорушень є посадові особи підприємств, установ, організацій, то варто звернути увагу на те, що поняття «посадова особа» є актуальним у науці адміністративного права. Воно неодноразово розглядалося вченими-адміністративістами, проте спільного підходу чи думки щодо сутності посадової особи в адміністративно-правовій науці досі не існує (Христинченко, 2011). На думку деяких науковців, відсутність єдиного підходу у визначенні поняття «посадова особа» зумовлює практичні проблеми в реалізації законодавства, чим викликає гострі дискусії в правовій науці (Христинченко, 2011). Щоправда, це не впливає на правозастосовну практику.

3. Обов'язковість визначення суб'єктивної та об'єктивної сторони правопорушення в процесі притягнення до відповідальності

Обов'язковим також є встановлення суб'єктивної сторони як одного з ключових елементів складу адміністративного проступку. При цьому зайняття особою посади директора чи головного бухгалтера не виключає відсутність вини та умислу. Керівники юридичних осіб, посадові особи можуть мати різні обов'язки та виконувати різні функції. При цьому необхідно врахувати їхні трудові чи посадові обов'язки, а згодом встановити наявність вини. Є також інша ситуація. Суддя Володарсько-Волинського районного суду Житомирської області заклав справу про адміністративне правопорушення через відсутність суб'єктивної сторони в діях ОСОБА_1, яка, працюючи керівником підприємства, несвочасно подала платіжне доручення на перерахування належних до сплати податків і зборів. Виявилось, що вона не мала реальної можливості сплатити податок на додану вартість, оскільки не було коштів на рахунку підприємства. Значно проблемним питанням є встановлення факту адміністративного правопорушення, доказування події та суті адміністративного проступку. Одним із його складників, відсутність якого виключає його склад, є об'єктивна сторона. Як основа об'єктивної сторони будь-якого адміністративного правопорушення протиправне діяння являє собою дію чи бездіяльність, що порушує або обмежує права, свободи чи обов'язки особи, посягає на встановлений порядок управління тощо, посягаючи на охоронювані законом інтереси учасників правовідносин (Заярний, 2015).

Об'єктивна сторона складу адміністративного правопорушення – це система передбачених адміністративно-правовою нормою ознак, що характеризують зовнішню сторону правопорушення. Ця система включає низку невід'ємно пов'язаних між собою ознак:

- власне протиправне діяння – дія чи бездіяльність (більшість адміністративних правопорушень скоюються у формі протиправного діяння);
- шкідливі наслідки діяння – причинний зв'язок між протиправним діянням та шкідливими наслідками, що настали;
- час, місце, умови, способи й засоби вчинення правопорушення (Кузьменко та ін., 2016).

Суди закривають справи через відсутність об'єктивної сторони. Протоколи про адміністративні правопорушення не відповідають вимогам закону також у тому разі,

якщо не відображають суть адміністративного правопорушення, яка б відповідала диспозиції відповідної норми Кодексу України про адміністративні правопорушення. Необхідно зазначити конкретно, які порушення (наприклад, у веденні податкового обліку) допустив директор підприємства. Це можуть бути дії чи бездіяльність, що проявляються як у порушенні правил, так і в нездійсненні обов'язків (неподання, несвоєчасне подання певних документів, звітів тощо). Натомість заниження податкових зобов'язань, несвоєчасна реєстрація податкових накладних/розрахунків, корегування до податкових накладних у Єдиному реєстрі податкових накладних помилково в протоколах зазначаються як порушення порядку ведення податкового обліку. Вони є подальшими наслідками порушення порядку ведення податкового обліку, відповідальність за які настає відповідно до чинного Податкового кодексу України. За своєю правовою природою такі діяння є суто фінансовим, а не адміністративним правопорушенням.

Відсутність конкретики часто не дає змогу навіть зрозуміти суть діяння: це було несвоєчасне вчинення необхідних дій або ж протиправна бездіяльність. Таке трапляється в деяких справах про притягнення до адміністративної відповідальності за неподання чи несвоєчасне подання платіжних доручень на перерахування належних до сплати податків і зборів. Однак частіше в такій категорії справ трапляється ситуація, коли особа вчасно подала платіжні документи, а щодо неї вже порушують провадження.

4. Докази в справах про адміністративні правопорушення: критерії оцінки

Те, що текст протоколу має лише декларативний характер і не містить змістовної фабули, є значним недоліком. Саме наявність конкретно викладених обставин вчинення, змісту конкретних дій порушника має вагоме значення для подальшого результату розгляду справи. Варто згадати, що проблеми доказів і доказування здебільшого досліджуються з позиції наук цивільного та кримінального процесу. Проте вони мають вагоме значення в процесі притягнення винних осіб до адміністративної відповідальності. Справа повинна ґрунтуватися на основі прямих, спростованих, безспірних і безсумнівних доказів, інакше «провадження в справі про адміністративне правопорушення не може бути розпочате, а розпочате підлягає закриттю за такої обставини, як відсутність події та складу адміністративного правопорушення». Матеріали справи не мають містити такі документи, як не вручені платнику та оскаржені податкові повідомлення-рішення або такі, процедуру оскарження яких не закінчено. До них належать також акти перевірок, що не стосуються суті справи та не містять належних відомостей. Загалом є сумнів щодо належності цих доказів, допустимості, достовірності й достатності. За таких обставин суд не може дійти переконливого висновку про винуватість посадової особи підприємства в порушенні, наприклад, порядку ведення податкового обліку. Вина залишається недоведеною. Оскільки в Україні діє принцип верховенства права, вирішальне значення має презумпція невинуватості. Ці два правові принципи не є абстрактними, їм властива юридична значимість та особлива цінність, особливо для сучасної цивілізованої української держави. Як свідчить прецедентна практика Європейського суду з прав людини, ця доведеність постає зі співіснування досить переконливих, чітких та узгоджених між собою висновків або схожих неспростованих презумпцій факту (справа «Коробов проти України»).

Саме визначаючи сукупність належних, допустимих доказів, суд має можливість на їх підставі зробити висновок про наявність фактів, які належать до предмета доказування, про права й обов'язки сторін (Комаров та ін., 2011).

Навіть якщо докази судом будуть вважатися допустимими, вони мають відповідати критерію достовірності й достатності. Достовірність – це оцінка доказу за змістом. Суд не може покласти в основу свого рішення докази, достовірність яких викликає сумнів. Інакше це може трактуватися як явне порушення права на справедливий суд, передбаченого статтею 6 Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Для встановлення обставин у справі докази мають переконувати в наявності обставин і фактів, що доказуються. А поняття «достатність» охоплює кількісну та якісну ознаку доказів (Сьоміна, 2016).

5. Процесуальні та інші недоліки під час оформлення протоколу: правові наслідки недотримання встановлених вимог

Не менш суттєвими недоліками є певні процесуальні помилки, що виникають безпосередньо під час складання протоколу. Помилки процесуального характеру є наслідком недотримання вимог закону, які регулюють складання процесуального документа, та правил-вимог юридичної техніки. А.В. Красницька в статті «Правозастосовні помилки у текстах процесуальних актів кримінального судочинства» зазначає: «Помилка в правозастосуванні загалом як негативна риса виражається в порушенні будь-яких правил» (Красницька, 2009). Ми вважаємо таке твердження правильним не лише з позиції кримінального процесу, а й у процесі притягнення до адміністративної відповідальності також за окремі податкові правопорушення. Оскільки така процесуальна дія, як оформлення протоколу в справі про адміністративне правопорушення, має вагомe значення для повного й об'єктивного розгляду справи та винесення законного рішення, то допущені під час такої дії порушення призводять до негативних процесуальних наслідків. Це згодом зумовлюватиме безкарність осіб, які вчинили адміністративне правопорушення (Люшицький, Мінка, 2015).

У більшості випадків, якщо справа містить такі недоліки, суд повертає її на доопрацювання. Особа, яка притягується до адміністративної відповідальності, має право подати пояснення та зауваження щодо змісту протоколу, а під час складання протоколу особі роз'яснюються її права й обов'язки. Саме порушення цих прав є процесуальними порушеннями. Відповідно до Порядку оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення, затвердженого Наказом Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини від 16 лютого 2015 р. № 3/02-15, «особа, щодо якої складено протокол про адміністративне правопорушення, має бути ознайомлена з її правами й обов'язками, передбаченими статтею 268 Кодексу України про адміністративні правопорушення та статтею 63 Конституції України, про що зазначається в протоколі» (Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, 2015).

Так, Постановою Київського районного суду міста Харкова матеріали справи було повернено назад, оскільки даних про те, що під час складання протоколу про адміністративне правопорушення були роз'яснені процесуальні права, передбачені статтею 268 Кодексу України про адміністративні правопорушення, матеріали справи не містять. Суд зазначив: «<...> відсутня інформація про одержання ОСОБА_1 протоколу про адміністративне правопорушення. Належних даних щодо відмови ОСОБА_1 від отримання

копії протоколу матеріали справи не містять. Даних, що ОСОБА_1 взагалі повідомлений про складання такого протоколу, що йому роз'яснювалися його права та обов'язки, до справи не залучено» (Київський районний суд м. Харкова, 12 квітня 2018 р.).

Іншою постановою того ж суду в аналогічній справі адміністративний матеріал повернено до Головного управління Державної фіскальної служби України «для належного оформлення». Суддя пояснив це таким чином: «У протоколі, що надійшов до суду, відсутній підпис особи, щодо якої складено протокол про адміністративне правопорушення, відсутній запис про відмову від підписання зазначеного протоколу та відомості про свідків, які цей факт засвідчили» (Київський районний суд м. Харкова, 31 січня 2018 р.). У Порядку оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення, затвердженому Наказом Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини від 16 лютого 2015 р., зазначається: «У разі відмови особи, яка притягується до адміністративної відповідальності, від підписання протоколу в ньому робиться запис про це» (Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, 2015). До того ж навіть цієї вимоги не було дотримано. Тому така позиція суду цілком зрозуміла.

Варто зазначити, що процесуальні помилки можуть охоплювати ширше значення. Окрім нероз'яснення особі процесуальних прав, трапляється порушення інших змістовних вимог під час оформлення протоколу. Протокол повинен обов'язково містити такі дані: 1) відомості про особу, яка склала протокол про адміністративне правопорушення; 2) відомості про особу правопорушника; 3) відомості про обставини вчиненого адміністративного правопорушення; 4) відомості про осіб, присутніх під час складання протоколу (свідки, поняті), та про інші докази, які підтверджують вину правопорушника (Люшицький, Мінка, 2015). Недотримання такої вимоги – також суттєвий недолік.

Процес перенаправлення матеріалів від одного органу до іншого забирає один важливий ресурс – час. У порядку притягнення до адміністративної відповідальності строки мають величезне значення. Їх необхідно враховувати ще на етапі складання протоколу. Ідеться про строки, після закінчення яких виключається накладення адміністративних стягнень. Справи за статтями 163-1–163-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення підвідомчі суду. Отже, стягнення за ними може бути накладене не пізніше ніж через 3 місяці з дня вчинення правопорушення або його виявлення (якщо воно триває). Правопорушення, передбачені статтями 163-1–163-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення, не обов'язково можуть бути триваючими. Навіть якщо матеріали справи зібрані в повному обсязі та відповідно до всіх вимог, вони повинні бути направлені своєчасно до суду, щоб це дало змогу накласти адміністративне стягнення. Інакше суд закріє провадження в справі, мотивуючи це тим, що «закінчився строк накладення адміністративного стягнення, визначений статтею 38 Кодексу України про адміністративні правопорушення».

Зазначимо, що правовідносини загалом не можуть існувати абстрактно. Вони змінюються та припиняються в площині часу. Однак у правовій науці та на практиці використовується не філософська категорія «час», а правова – «строк». Строк в адміністративному праві є вагомою категорією: від нього залежить багато явищ. Це лише відображення дії часу в адміністративних правовідносинах. Його можна вважати ключовим, навіть вирішальним правовим засобом цілеспрямованого регу-

лювання діяльності фізичних і юридичних осіб. Строки призначені дисциплінувати учасників правовідносин, тим самим забезпечувати чіткість і визначеність прав та обов'язків суб'єктів (Заставна, 2013). Дисциплінованість у вигляді неухильного дотримання строків повинна проявлятися також у процесі притягнення винних осіб до відповідальності. Пропущення строків вказуватиме на неефективність діяльності посадових осіб і дасть можливість винним особам ухилитися від санкцій.

6. Висновки

Таким чином, будь-яке правопорушення (зокрема, адміністративне) має тягнути для особи, що його вчинила, невідворотні негативні наслідки. Реальність настання таких наслідків залежить не від виду проступку або об'єкта посягання. Існують певні підстави й вимоги щодо притягнення особи до відповідальності. Власне, це варто враховувати, щоб адміністративна справа досягла необхідного результату під час розгляду в суді. Вважаємо, що посадова особа, яка складає протокол про адміністративне правопорушення, несе відповідальність за якість матеріалів справи, а також за кінцевий результат. Це відповідальність за належність і допустимість доказової бази. Найбільш частими порушеннями на практиці є неточності та інші недоліки як у процесі складення протоколу, так і під час формування доказової бази. Загалом ключовим у всій українській правовій реальності має бути принцип верховенства права, що включає в себе ідеї законності, рівності всіх перед законом, невідворотності юридичної відповідальності. Діяльність будь-яких органів влади незалежно від інстанційності та компетенції повинна базуватися на цій надважливій засаді. Розгляд українськими судами справ про адміністративні правопорушення за статтями 163-1–163-4 Кодексу України про адміністративні правопорушення не є винятком. Відповідно, суворе дотримання всіх передбачених законодавством вимог гарантує успіх адміністративної справи в суді.

Список використаних джерел:

1. Бортник Н.П., Єсімов С.С. Зміст адміністративної відповідальності за вчинення правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху. Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Юридичні науки». 2016. № 855. С. 38–47.
2. Постанова Червонозаводського районного суду міста Харкова від 6 грудня 2017 р. в справі № 646/8446/17. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/70791327>.
3. Христинченко Н.П. Застосування адміністративної відповідальності до посадових осіб. Форум права. 2011. № 2. С. 933–938.
4. Заярний О.А. Об'єктивна сторона адміністративного інформаційного правопорушення: поняття, структура та особливості правової кваліфікації. Адміністративне право і процес. 2015. № 3(13). С. 134–149. URL: <http://aplaw.knu.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/3-13-2015/item/495-ob-iektyvna-storona-administratyvnoho-informatsiinoho-pravoporushennia-poniattia-struktura-ta-osoblyvosti-pravovoi-kvalifikatsii>.
5. Адміністративна відповідальність та провадження у справах про адміністративне правопорушення: навч. посібник / О.В. Кузьменко, М.В. Плугатир, І.Д. Пастух та ін.; за заг. ред. О.В. Кузьменко. К.: Центр учбової літератури, 2016. 388 с.
6. Курс цивільного процесу: підручник / В.В. Комаров, В.А. Бігун, В.В. Баранкова та ін.; за ред. В.В. Комарова. Х.: Право, 2011. 1352 с.
7. Сьоміна В.А. Належність, допустимість, достовірність та достатність доказів в адміністративному судочинстві. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки». 2016. № 4. Т. 2. С. 48–50.

8. Красницька А.В. Правозастосовні помилки у текстах процесуальних актів кримінального судочинства. Судова апеляція. 2009. № 1(14). С. 28–33.
9. Лошицький М.В., Мінка Т.П. Актуальні питання удосконалення законодавства з оформлення органами внутрішніх справ матеріалів про адміністративні правопорушення. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2015. № 1. С. 19–29.
10. Порядок оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення: Наказ Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини від 16 лютого 2015 р. № 3/02-15 / Верховна Рада України. URL: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v3_02715-15.
11. Постанова Київського районного суду м. Харкова від 12 квітня 2018 р. в справі № 640/20095/17. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/73361039>.
12. Постанова Київського районного суду м. Харкова від 31 січня 2018 р. в справі № 640/1352/18. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/71924325>.
13. Заставна С.Л. Про строки і терміни в національному праві України. Наукові записки Львівського університету бізнесу та права. 2013. Вип. 11. С. 119–123.

References:

1. Bortnyk, N.P., Yesimov, S.S. (2016) Zmist administratyvnoi vidpovidalnosti zavchynennia pravoporushen u sferi zabezpechennia bezpeky dorozhnogo rukhu. Visnyk Natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnika". Serii "Yurydychni nauky", no 855, pp. 38–47.
2. Postanova Chervonozavodskoho raionnoho sudu mista Kharkova vid 06.12.2017 r. v spravi № 646/8446/17(2017) [in Ukrainian].
3. Khrystychenko, N.P. (2011) Zastosuvannia administratyvnoi vidpovidalnosti do posadovykh osib. Forum prava, no 2, pp. 933–938.
4. Zaiarnyi, O.A. (2015) Obiektivna storona administratyvnoho informatsiinoho pravoporushennia: ponniattia, struktura ta osoblyvosti pravovoi kvalifikatsii. Administratyvne pravo i protses, no 3(13), pp. 134–149.
5. Kuzmenko O.V. (2016) Admininstratyvna vidpovidalnist ta provadzhennia u spravah pro administratyvne pravoporushennia: navchalniy posibnyk. Kyiv: Tsentr uchbovoi literatury. [in Ukrainian].
6. Komarov, V.V. (2011) Kurs tsyvilnoho protsesu: pidruchnyk. Kyiv: Pravo. [in Ukrainian].
7. Siomina, V.A. (2016) Dopustymist, dostovirnist ta dostatnist dokaziv v administratyvnomu sudochynstvi. Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Serii "Yurydychni nauky", no 4, iss. 2, pp. 48–50.
8. Krasnitska, A.V. (2009) Pravozastosovchi pomylyky u tekstah protsesualnykh aktiv kryminalnoho sudochynstva. Sudova apelatsiia, no 1(14), pp. 28–33.
9. Loshytskyi, M.V., Minka, T.P. (2015) Aktualni pytannia udoskonalennia zakonodavstva z oformlennia organamy vnurishnikh sprav materialiv pro administratyvni pravoporushennia. Naukovyi visnyk Dnipropetrovskoho derzhavnoho universytetu vnurishnikh sprav, no 1, pp. 19–29.
10. Poriadok oformlennia materialiv pro administratyvni pravoporushennia; Nakaz vid 16.02.2015 № 3/02-15 [in Ukrainian].
11. Postanova Kyivskoho raionnoho sudu m. Kharkova vid 12.04.2018 r. v spravi № 640/20095/17 (2018) [in Ukrainian].
12. Postanova Kyivskoho raionnoho sudu m. Kharkova vid 31.01. 2018 r. v spravi № 640/1352/18 (2018) [in Ukrainian].
13. Zastavna, S.L. (2013) Pro stroky i termyny v natsionalnomu pravi Ukrainy. Naukovi zapysky Lvivskoho universytetu biznesu ta prava, vol. 11, pp. 119–123.

FEATURES OF BRINGING TO ADMINISTRATIVE LIABILITY FOR TAX OFFENSES

Illya Kolosov,

Pavlo Malovaniy,

Second year Student of Master's Degree

Faculty of Law of Ternopil National Economic University

pavlo.malovaniy@ukr.net

In this article, the author presents and analyzes the most typical problems that arise in practice in the process of bringing persons to administrative responsibility for tax offenses. A special emphasis is put on real cases, therefore the article contains references to decisions taken by Ukrainian courts on these cases.

The author investigated the problems concerning the definition of elements of the composition of an administrative offense. In practice, there are cases where at least one element of the offense is not established. So, this problem is very relevant.

The subject of membership, the admissibility of evidence, and procedural violations in drafting a protocol are partially touched upon.

The main text of the article is divided into content sections. There are four of them. The main research material is presented there. The subject described in these chapters complements the logic and content of the general topic to which the article is devoted.

Purpose. *The subject of research in science is always some kind of phenomenon, regularity, etc. The subject of this study is some problems, which should be addressed with the aim of their further prevention in the process of tax authorities. However, the purpose of the article is a bit different, it has a purely scientific character.*

Methods. *For this, the author uses judicial practice on the imposing of administrative sanctions for offenses provided for in Articles 163-1–163-4 of the Code of Ukraine on Administrative Offenses. The study of the problem is carried out by the author by analyzing specific cases from judicial practice. Repeatedly the author refers to previously published scientific works.*

Results. *Problems that arise in the process of imposing administrative sanctions on some tax offenses are considered mainly not in terms of science. The author has set the purpose to consider this from the point of view of jurisprudence. So, the purpose is a scientific understanding of the most pressing issues. The author was able to understand all the issues raised in the article. The purpose of writing the article is fully achieved.*

Conclusion. *Return of materials or closure of proceedings is a legal consequence of the incorrectness of the materials of the case. If deficiencies were made, even during the minutes and during the proof stage, court shouldn't make the other decision if deficiencies were made, even during the drafting a protocol and during the proof stage. Ultimately, potentially offenders are easily avoiding the use of administrative sanctions. This means the ineffectiveness of the authorities in the area of preventing tax administrative offenses. So, it is necessary to pay attention to these, most typical problems.*

Key words: tax offense, administrative case, administrative liability, administrative offense, court, decision, composition of the offense, materials of the case, protocol, problem, requirement.